

Arrest

nr. 70 496 van 23 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 13 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 2 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1951 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A. E. N. geboren te G. op (in) X van Bulgarije nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene verkreeg op 17.03.2010 de bijlage 8 en op 07/04/2010 de E-kaart als zelfstandige (firma (...)). Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is.

Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 04.06.2011 werd de dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW.

Uit verder onderzoek is gebleken dat voor de firma (...), bij vonnis van de Rechtbank van Koophandel van Gent op 28.01.2011, het faillissement werd vastgesteld. Betrokkene is ook nooit gekend geweest als zelfstandige in het algemeen repertorium van de RSVZ. Aldus kan betrokkene niet meer als zelfstandige beschouwd worden en niet aan de bijhorende verblijfsvoorwaarden kan voldoen (art40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980)

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon in categorie 1 sedert 01.06.2010. Betrokkene dient dus te worden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in art.40. §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Zij voldoet als Bulgaarse werkneemster ook niet aan de voorwaarden opgenomen in art59 sexies van het KB van 08.10.1981 betreffende de overgangsbepalingen (nl. 12 maanden tewerkstelling met geldige arbeidskaart en in legaal verblijf). Uit nazicht van de databank van de RSZ is immers gebleken dat zij geen volledig jaar tewerkgesteld is geweest.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980...

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van het artikel 42bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoeksters rechten van verdediging. Manifeste beoordelingsfout. Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing. Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is. Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied beëindigd enkel en alleen omdat zij niet meer zou voldoen aan de voorwaarden overeenkomstig art. 40§4 Vw. Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren. Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op het feit dat zij haar zelfstandige activiteit zou stopgezet hebben en sinds 1.06.2010 leefloon zou ontvangen, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is. Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder. Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent. Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord. Dat de

motiverings-en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden. Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is nu zij werkwillig is en in België op zoek is naar een tewerkstelling als werknemer nu zij zelfstandige activiteit noodgedwongen diende te beëindigen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr, 105.103).

Verzoekster diende op 12 maart 2010 een verklaring in van inschrijving als zelfstandige, op basis van artikel 40, § 4, 1° van de vreemdelingenwet, waarin het volgende wordt bepaald:

"§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden

met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens Inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Verzoekster werd op 7 april 2011 in het bezit gesteld van een E-kaart, als zelfstandige, conform voornoemde bepaling.

Uit artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet blijkt het volgende:

"§ 1, Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster sedert 1 juni 2010, zijnde één maand nadat zij in het bezit werd gesteld van een E-kaart in de hoedanigheid van zelfstandige, OCMW-steun geniet. Verder blijkt dat zij niet beschouwd kan worden als zelfstandige, omdat de firma (...) failliet werd verklaard bij vonnis van de rechtbank van koophandel van Gent van 28 januari 2011 en zij ook nooit

gekend was in het algemeen repertorium voor zelfstandigen. Omdat zij OCMW-steun categorie 1 geniet, dient zij dus beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. De bestaansmiddelen worden echter volledig ter beschikking gesteld door de Belgische staat. Tenslotte blijkt ook uit nazicht van de databank van de RSZ dat zij als werknemer geen volledig jaar tewerkgesteld was waardoor zij zich als Bulgaarse werkneemster niet kan beroepen op de voorwaarden opgenomen in artikel 69*sexies* van het KB van 8 oktober 1981.

Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen of dat de verwerende partij tekortgeschoten zou zijn in haar onderzoeks- en controlebevoegdheid. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij over afdoende informatie beschikte en de verkregen informatie bijkomend controleerde, teneinde met kennis van zaken de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij verzoekster bijkomend had moeten horen of dat een dergelijk bijkomend onderzoek geleid zou hebben tot een andere beslissing. Verzoekster verkreeg op 7 april 2010 een E-kaart als zelfstandige en rekening houdende met de inlichtingen die bekomen werden via de bevoegde instanties, werd vastgesteld dat haar situatie na één jaar grondig was veranderd en dat haar verblijf diende te worden beëindigd omdat zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd op zorgvuldige wijze genomen, rekening houdende met alle elementen van het dossier en verzoekster maakt geenszins aannemelijk als zou de bestreden beslissing op onredelijke of onzorgvuldige wijze zijn genomen.

Het enige middel is niet gegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC